

Ščip.

Óbledi ščip, ki svojo luč mehko
z neba sanjave liješ nam višine,
sodrug nam zvest razsvitljaš pot temno,
ko solnca nam dobrotni žar premine!

V domovih tvojih vlada smrt in mraz,
tam kal ne vzklije, cvet se ne oplodi:
a jasen je in mil je tvoj obraz
in tih smehljaj odziv tvoj zli usodi. —

Po trdem tlaku v nočni, gluhi mir
korake zadnje mrak odvel je kasne,
nekje v daljavi sanja še klavir,
za oknom okno razsvetljeno gasne.

Tačas doma me tvoj poseti žar
in tja na skromno mizo, tja po stoli
srebra nasuje svetlega mi v dar
in cvetnih stke preprog po stenah golih.

Na postelje prisede moje kraj,
in želj breznadnih trudna bol poleže
in v dušo tvoj prisije mi smehljaj,
tak zmagovit in prost vse zemske teže . . .

Ivan Prosekar.

Roža.

»Cvète roža krasna, cvète,
čudno moč imá;
ž njo dekletu vžgeš ljubezen
sredi mladega srcá.« —

Hvala, selske modrijanke,
tó le rad bi znal:
kje v prirodi široširni
klije bajni roži kal?

Dejte, žene, in povejte
ta mi kraj zemljé!
Rožo vašo čudotvorno
položim njej na srce! —

Ivan Kavčič.